

יום טוב פרק רביעי ראש השנה לא:

מסורת הש"ס

בו א מיי מיי מהל'
מנודין סלה ה פמג
טש עד טוש"ש חים פי
1 דמף ט'
כז א מיי פירי מהל'
שליח סכס הכל י
פמג טשן ק טוש"ש לים
סימן מק סוף ה וכ
אלפס י הקולא לת
הנילה עומד ז יע:
כב ג ד מיי פיי מיי
לשורי טלה סלה ה
מיי ללון קומ:
כז ה ו מיי פיי מיי
ממשי עני סלה ה
מיי טשן קל:
ל ז מיי פיי מיי
עמדת י"ה יכ כ ז:

רובע יקינו. פי' בקונטרס רובע שקל דהיינו חצי דינר וכן משמע ללארה זימא צפ' הולילו לו (דף נה: וס) לאורחא דמילתא הכי הו' דקאמר ונסקול ארבע זוזי ושנדי בנהרא וסינו ארבע זוזי פשיט חצי דינר זורי דינר מדינה אחד משמונה דינר זורי ומיכו צפ' שני דכרומות ודף ז' וס) מוכח כדליל קמי' רובע דינר ז' דהי' דהוא דעמדו קהוי ברבעמיס דחס רחמנא עליה דללות ולא מימי' אלא חד משתמר בעשירות דהיינו ככש נסלק וסלק ארבע דינר הכי דלחד מש עשרה הוא רובע דינר והא דנקט צימא ארבע זוזי נקט לפי היוקר שרגילין להמייקר פעמיס עד קך: ויצי' בתום' ממתן ק: ד"ה ככס:
וביקש ר"א להפקירו יעניי. צפ"א דשנועית ודף טו. וס) מספקא לן כ"ג"א אי סגר קדשה לראשונה קדשה לשעתה כ"י או לא קדשה ומכא לא מנינו למיפשט מדי דהולך להעלותו משום דהו' דגר שנמניו כדלמירין צפ' קמא דנילה (דף ה: וס) ואל"ת ואל"ת לא קדשה מה הו' מרומיס ענייסי הכי לא יוכלו לאכול גירוסים אס צולע קדשה ויש לומר דיוכלו לחלל על מה מה על שוה פרטסה כדלמירין (כ"מ דף טו.) הקדש שוה מנה שחללו על שוה פרטסה מחולל ואע"ג דכפרק הובט (סס) פליגי בשחללו אי דיעבד או לתמילה הא מספקין כסף המקדש עשרה (פרכין דף טט.) דזמן הו' אפילו לתמילה ומיכו אין לרש' מהקדש למעשר שני וכס דרבי דפ' התקבל (ניטין דף סה.) גמי מערמי' על מעשר על חכמי. השכי עסקי' כמעשר שני הוא הו' דרנגן ופרין ואלמ' העגריה זמן הו' מי אילע הוא י"י לנאשויי ממעשר וזמן הו' מה הו' מעמ' לרין והל' על שוה פרטסה יוכל לחלל הכל קין וחומס ומיכו נהלכות גדולות ובשאלמות דרב אחאי' פסקו דמעשר שני ובכנס רבנ' יוכל לחלל שוה מנה על שוה פרטסה והי' והתקבל עשר הו' מני פרי' עה"פ:

הגרות הב"ה

(א) גמי' וספלה חלקין
מגרי' ומעשר הישע
אמרתי ר' אלעזר ואמר
ש' גליות גלו שאלת
כי מעשר קומי שבי
ירושלים: (ב) רש"י ד"ה
ומינה כי די הרבה
מסכדין כי ג'ל ותבת
כ"מ: (ג) אבאי' חווי
לאושא דכתיב: (ד) ד"ה
ש' דהי' פירקא סלה ה'א
דכרייתא ותת: (ה) ר"ח
יהא י"י סלה יו' מחללין
שבת אל' על ניטן:

מובא בש"ס

צריך שיפריש רובע
לקינו. לכתיבה בית
המקדש יצא קן דלמירין
לעיל (ברכות טו.) לרין
קרין וקרין נפשות
מרוכז ל' אפסר, דלן
מני קין נפשות מירכס
דלמירין נמתי' וס' ה.)
ועמדו קיני' כדכתיב: אל
פשות ל' אפסר: טו. ה.)
כפי' התקלה. ש' היה
ממט' וס' ה.) כרס רביעי.
לשמה מורה קדש ואליל
וייקראו (ש' וימתי' קדש
קדש ממעשר שני כדמיו
כיה קדש. וכל מעשר
למין כרס חלקי מסרי
הקן וגי' וס' ה.) שרין
לשלות הפירות ליהוסי'
או למדו' להגלותו אבד
לירושלם ותתקי' ממנו
תתקן י"י אס' לל' ז'
ש' יסודיו אל' ה'אלם ש'
מתן יעל' ואלם ש'
דממפרין לקמן כדי לעשר
שוקי ירושלים צפירות
ב'יצא: ה.) וברורה לוד.
היינו קין לוד לירושלם
נתון מתקן י"י. דל
אחיקן לוד נתון מתקן
י"י מן המעשר. מל'א
מונה בין לוד לירושלם.
ככלל מנכרין (ברכות ה.)
ש' פלוגתא. דת לוד
ונע דרבי יוחנן חר' כרס
רבי: ב'יצא: ה.) ובעק
ר' אליעזר להפקירו
לעניי' שיקטוהו ס'
יעלוהו לירושלם ואלתו
ס' ה.) כיה עליו טורח
לשלות ס' הפירות
ועליו ההוירוחו.
לפדו' ולהעלות דמיו.
לפי' דלחד חוקין הו'.
קשורי קרסו ואלתו
קדשו לשפעה יוקדש
לעמד לל' ורין לשפעה
הפירות או הדמים: וס' ה.)
ארכיבש שנה. דלשטיס
עסק כדלמירין. תלמידי
לח' תלמידי' ימית
ועסקו דין וטורי' ה'אלם
סנהדרין ס' ה.)

ומיכנה לאושא. כשהיה הנשיא דר' (ב) כי כיון שהיתה להנשיא צימא וכשמסתלק הוא או בנו למקום אחר גולה הסיבה אחריו. יבנה עמו רבן יוחנן אושא צימי רבן גמליאל וזכור מאושא ליבנה וצימי רבן שמעון בנו חזרו (א) כדמני' לקמן כפרקין ודף ג'.) וכשקדשו בית דין כו': בית שערס וליפורי וטבריא כולן צימי דרבי הו' כדלמירין (סנהדרין דף ג'.) אבאי' רבי לבי' שערס וש' כשחלה הוליכוהו לציפורי כדלמירין כדמונת ודף ק'.) וטבריא היה צימי אנטוניוס: **ועברי' עמוקא** כמולן. שפילה הו' או מכל המסעות שנלו'. ש' עלתה ס' גלוסי' ס' תרי יספילה תלת עד ארץ ארבע יגיענה חמשה עד עשר ש' דמני' לתימר יספילה עד ארץ ולעפר:

מתני'

אמר רבי יוסי' כ' קרחה כו' שפי' ראש צימ' דין ככל מקום. שנרק לפרוש ממקום הוועד למקום אחר ששרי עיקר המדע תליה צו כדנתן כפרקין דלעיל ודף ג'.) ראש צ' אמר מקודש יליפני דין מקדשו: לא יהו. לריצין עדי המדע להלך אחריו: **אלא למקום הוועד** של ישיבה ילכו וסנהדרין יקדשוהו צ' ראש צימ': **גמ' ספיחא** שטר שממל' דל"כ. הל' הו' וחמס' דמתי' מערמי': אין הכהניס ראשין לעלות כסגלי'ין לרובין. שטשין כסין וכסמכת סוטה מפרס טעמא כפרק ואלו נלמירין ודף ט'.) ש' דהאי פירקא. חלף (ו) הו' וחמס' דמתי' המתין שיהו מוקעין וסיהא לולב ניטל שכסע וסיהא יוס' הכץ כולו אסור וסיהו מנבלין אל' הו'ס ואל' יהו עדים הולכין אלל' למקום הוועד: **וחלף דפירקא קמא**. (דף ט'.) **כא:** של' יהו מחללין (ה) אלל' על ניסן ותשרי בלבד: **לרין פירוש רובע** לקינו. רובע שקל דהיינו חצי דינר (כן הו' דמין קן דתמן (ברכות דף ט'.) ככס עמדו קיני' צו כיוס כדכתיבס. שהגר חייב כקרבן כדתי' (סס דף ט'.) ככס כג' יהוה' ס' כלמיוכס מ'א כדמיוס' לא נכנסו לבית אלל' כמילה וטכילה והרל'ת דמיוס' וסיהול'ת דמיוס' דכתי' ויקח משה ח' הדס ויזרוק וגו' ואין הוה' כ'ל' טכילה והרל'ת דמיוס' דכתיבס) וח' הדס זרק על המזבח אף הו' לא יכנסו אלל' כמילה וטכילה והרל'ת דמיוס' הו'. כדמיוס' כריתות כראש פרק ארבעה מחוסרי כפרה (סס) מסוק מילתא דקמי' ליה בעולת העוף הלך יפריש רובע לקינו שמ' יבנה צימ' המקדש צימי' ויקרינו: **מניי הסלקה** דלמל' ח' לתמתי' מיני' הו' ס' עלה לירושלם. הפירות ענמן. אע"ג דמן חמורה צין מעשר שני צין כרס רבני נפדיס ומתחלליס בפסיכה ח'ת' מן לחומה רבני' גזור ככל מהלך של יוס' אחד שעלוס וי'אלסו ס' כדי לעטר שוקי ירושלים: **כמונת לוד**. היינו צין ד' לירושלם שהרי ירושלים למורה של לוד היא: **וספקירו לענייסי** שי'סאו ס'ס פירות וי'אלסו ל' לוד עליוס טכיהי' ירושלים למ' ס'ס פירות עמתי': **מי הו' לקון של ס'ס פירות** וס'סו'סו. לפדו'ת ולהעלות דמיוס' דכתי' ירושלים לא חלו ס'ס פירות ומתקן ספקין. תקנת אלמל' לחמד החורבן היה ש'ה' או ס'סו'סו וסיון דלרצ'ניס ש'ה' קודס מורכן לא הלצין הלצין צימ' האחרוניס שלימד כהס' לאחריס ומקני' תקנות:

אליעזר

במורה לוד כבד כפר טבי וביקש ר' אליעזר להפקירו לעניי' אמרו לו תלמידיו רבי כבד נמנו חברך עליו והתירוהו מאן חברך רבן יוחנן בן זכאי רב נחמן בר יצחק אמר לשון של זהורית של זהורית הו' קושרין לשון של זהורית על פתח אולם מבחוץ הלבין היו שמחין לא הלבין היו עצבין התקינו שיהו קושרין אותה על פתח אולם מבפנים ועדיין היו מציעין ורואין הלבין היו שמחין לא הפתח היו עצבין התקינו שיהו קושרין אותה חצוי ככלע וחצוי בין קרניו של שעיר המשלח רב נחמן בר יצחק מאי טעמא לא אמר כרב פפא אמר לך אי סלקא דעתך רבן יוחנן בן זכאי חבריו דרבי אליעזר מי הוה רבו הוה ואידך כיון דתלמידים הו' לאו אורח ארעא למימרא ליה לרביה רבך רוב פפא מאי טעמא לא אמר כרב נחמן בר יצחק אמר לך אי ס"ד רבן יוחנן בן זכאי כימי רבן יוחנן בן זכאי וועשרים שנה מ' שנה עסק בפרקמטיא מ' שנה למד מ' שנה לימד ותניא ג' שנה קורם שנחרב הבית אל' היה לשון של זהורית מלבין אל' מאדים ותנן משחרב הבית התקין רבן יוחנן בן זכאי ואידך אותם ארבעים שנה דלמדו תלמיד ישב רבו הוה ואמר מילתא ואסתבר מעמיה וקבעיה

הארסון קורא מהאידו עד וזכר והשני סונוע עד ירכבו. ולעשר יריבנה. ההרבי וירא ה' וינאץ. החצוי על חכמו. השכי סוף השייר. כן כל אחד אחד. אמר ר' ירבה מהקדש למעשר שני וכס דרבי דפ' התקבל (ניטין דף סה.) גמי מערמי' על מעשר על חכמי. השכי עסקי' כמעשר שני הוא הו' דרנגן ופרין ואלמ' העגריה זמן הו' מי אילע הוא י"י לנאשויי ממעשר וזמן הו' מה הו' מעמ' לרין והל' על שוה פרטסה יוכל לחלל הכל קין וחומס ומיכו נהלכות גדולות ובשאלמות דרב אחאי' פסקו דמעשר שני ובכנס רבנ' יוכל לחלל שוה מנה על שוה פרטסה והי' והתקבל עשר הו' מני פרי' עה"פ:

במורה לוד כבד כפר טבי וביקש ר' אליעזר להפקירו לעניי' אמרו לו תלמידיו רבי כבד נמנו חברך עליו והתירוהו מאן חברך רבן יוחנן בן זכאי רב נחמן בר יצחק אמר לשון של זהורית של זהורית הו' קושרין לשון של זהורית על פתח אולם מבחוץ הלבין היו שמחין לא הלבין היו עצבין התקינו שיהו קושרין אותה חצוי ככלע וחצוי בין קרניו של שעיר המשלח רב נחמן בר יצחק מאי טעמא לא אמר כרב פפא אמר לך אי סלקא דעתך רבן יוחנן בן זכאי חבריו דרבי אליעזר מי הוה רבו הוה ואידך כיון דתלמידים הו' לאו אורח ארעא למימרא ליה לרביה רבך רוב פפא מאי טעמא לא אמר כרב נחמן בר יצחק אמר לך אי ס"ד רבן יוחנן בן זכאי כימי רבן יוחנן בן זכאי וועשרים שנה מ' שנה עסק בפרקמטיא מ' שנה למד מ' שנה לימד ותניא ג' שנה קורם שנחרב הבית אל' היה לשון של זהורית מלבין אל' מאדים ותנן משחרב הבית התקין רבן יוחנן בן זכאי ואידך אותם ארבעים שנה דלמדו תלמיד ישב רבו הוה ואמר מילתא ואסתבר מעמיה וקבעיה

Torah-Box.com
diffusion du judaïsme aux francophones